

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Bc. J. H.**, zast. JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem, se sídlem Zlatnická 78, Klatovy 1, proti žalovanému: **policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2008, č. j. 9 Ca 181/2007 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, tj. rozhodnutím ředitele Policie České republiky, správy Západočeského kraje ze dne 22. 12. 2006, č. j. 1640/2006, byl žalobce od 1. 1. 2007

1. ustanoven podle § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), na služební místo vedoucí oddělení, správy Západočeského kraje, služba pořádkové policie a služba železniční policie, odbor pořádkové a železniční policie, vězeňsko eskortní oddělení, s místem služebního působení Plzeň,

2. jmenován do služební hodnosti vrchní inspektor,

3. zařazen podle § 116 zákona o služebním poměru a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, do 6. tarifní třídy; podle § 219 zákona o služebním poměru mu byla započtena doba praxe v rozsahu 33 let a 275 dnů, byl zařazen do 12. tarifního stupně, a podle § 114 a 115 zákona o služebním poměru mu byl určen základní tarif zvýšený o 10 %, a to 33 930 Kč, dále byl určen zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 3 000 Kč, příplatek za vedení podle § 118 zákona o služebním poměru ve výši 2150 Kč, zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 o služebním poměru ve výši 400 Kč a přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 2700 Kč; služební příjem tedy měsíčně činí 42 180 Kč,

4. bylo rozhodnuto, že žalobci náleží podle § 8 zákona o služebním poměru hodnostní označení podporučík.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutí prvního stupně změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2007, č. 255, a to tak, že z výroku č. 3 bylo vypuštěno určení zvláštního příplatku podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru ve výši 400 Kč. Celkový služební příjem žalobce měsíčně se tak o tuto částku snížil na 41 780 Kč. V ostatním bylo rozhodnutí prvního stupně potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, v níž označil postup správních orgánů obou stupňů spočívající v jeho jmenování do služební hodnosti vrchní inspektor a přiznání hodnostního označení podporučík za závažný zásah do svých práv. Poukázal na to, že mu předtím náležela hodnost majora. Dále konstatoval, že udělení služební a tedy fakticky vojenské hodnosti bylo spojeno s řádným výkonem veškerých služebních povinností po stanovenou dobu. Tento institut byl spojen nejen s platovou výhodou, ale také s určitou tradicí. Využívalo se jej též kázeňsky. Rovněž trestní zákon znal trest ztráty vojenské hodnosti, čímž byla míněna hodnost nejen příslušníka armády, ale kteréhokoliv ozbrojeného sboru. Nový služební zákon je určitým průlomem do zavedeného institutu hodností a je předpisem protiústavním. Tento zákon v podstatě opravňuje příslušné velitele k fakticky plošné degradaci policistů včetně žalobce. Existuje-li zvláštní ustanovení trestního zákona, které upravuje ztrátu či snížení vojenské hodnosti, nemělo by být aplikováno jiné ustanovení, které by fakticky mělo za následek kolektivní vinu téměř všech příslušníků policie a které způsobuje jejich degradaci, a to nejen faktickou ztrátou hodnostního označení, ale i v očích nejširší veřejnosti. V takovém případě se již nejedná pouze o zásah do práva na práci, ale i do osobnostních práv každého příslušníka policie. Znění služebního zákona je podle názoru žalobce v evidentním rozporu s Listinou základních práv a svobod.

Rozsudkem napadeným kasační stížností Městský soud v Praze žalobu zamítl. V odůvodnění konstatoval, že nový zákon o služebním poměru vnesl do hodnostní hierarchie podstatnou změnu spojenou s opuštěním pojmů, které používal dřívější zákon a které byly odvozeny z hodností vojenských. Dřívější hodnost vyjadřovala především příslušnost k ozbrojeným složkám státu a odlišovala jednotlivé stupně podřízenosti a nadřízenosti v rámci služební hierarchie především podle výsluhy let či zvýšeného vzdělání. Nový zákon zavedl oproti předchozímu pojem hodnostní označení, který je v podstatě vnějším vyjádřením dosažené služební hodnosti na určitém služebním místě

charakterizované vedle trvání služebního poměru a dosaženého stupně vzdělání i náplní služební činnosti, tj. náročností výkonu práce příslušníka bezpečnostního sboru. Takové kvalitativně jiné postavení příslušníka v kariérním postupu znamená, že postoupí-li nebo sestoupí-li v kariérním žebříčku, změní se jeho služební hodnost a tím hodnostní označení. Zvýšení či snížení služební hodnosti, resp. hodnostního označení tak není vyjádřením degradace příslušníka, ale výrazem pracovního pohybu příslušníka v organizační struktuře bezpečnostního sboru. Pojmy hodnost podle starého zákona a hodnostní označení podle nového zákona nejsou srovnatelné, neboť jsou založeny na změněných principech a zásadách. Na změnu, kterou přinesl nový zákon a která spočívá v upuštění od dosavadního významu pojmu hodnost příslušníků bezpečnostních sborů, které vycházely z hodností vojenských, reagoval i trestní zákon a trest ztráty vojenské hodnosti z uvedených důvodů již nelze příslušníkům bezpečnostních sborů uložit.

Podle městského soudu je zřejmé, že účelem nové právní úpravy hodnostního označování příslušníků bezpečnostních sborů je systémová změna zdůrazňující možnost pružněji reagovat na schopnosti příslušníka a náročnost výkonu jeho činnosti při zachování hledisek trvání služebního poměru a dosaženého vzdělání. S tímto záměrem souvisí i transparentnost odměňování dle tarifních tříd. Tento cíl zákona, jenž ostatně vyplývá i z důvodové zprávy, je výrazem požadovaných změn také podle hlediska náročnosti, odpovědnosti služebního místa a možnosti ředitele bezpečnostního sboru stanovit pro konkrétní služební místo požadavek vyššího vzdělání, vyžadují-li to služební činnosti vykonávané na služebním místě. Právní úpravu založenou na popsáném tradičním a přitom kvalitativně přínosném smyslu zákona nelze považovat za protiústavní. Ve vztahu k žalobci pak tato úprava nemůže být v rozporu s Listinou základních práv a svobod, protože nezasahuje do žádného základního práva či svobody žalobce. Listina v žádném svém výčtu základních práv neupravuje právo na zachování či dosažení určité hodnosti v souvislosti s výkonem pracovního či služebního poměru. Ostatně žalobce v podané žalobě ani neuvádí, do kterého základního práva bylo aplikací nového služebního zákona zasaženo. Nemůže jím být právo na svobodnou volbu povolání podle čl. 26 odst. 1 Listiny, neboť napadeným rozhodnutím nebylo do samotného obsahu služebního poměru žalobce zasaženo. Žalobce nadále zůstává ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, na stejném služebním místě a nadále může vykonávat tuto práci. Zrušení hodnosti majora ve služebním poměru žalobce není porušením ústavního práva na svobodnou volbu povolání, neboť tato hodnost nebyla povoláním a povolání dosud odpovídající této hodnosti žalobci nezaniklo, nynější hodnostní označení rovněž není povoláním, nýbrž je vyjádřením postavení žalobce na určitém služebním místě ve služební hodnosti.

Městský soud v Praze dále konstatoval, že v žádném případě nelze ani usuzovat na to, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do osobnostních práv žalobce. Zrušení hodnosti v rámci systemizace služebních míst ve služebním poměru není porušením práva na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, není ani porušením soukromého a rodinného života. Nabytí dřívější hodnosti, která byla žalobci zrušena, nebylo vázáno na osobnostní vyjádření či projevy žalobce, hodnost nebyla spojena s jeho soukromým či rodinným životem, byla vyjádřením jeho funkčního zařazení v služebním poměru. Jejím zrušením nebylo zasaženo do lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti či jména žalobce, do žádných projevů jeho osobních povahy. Vjem žalobce, že vůči veřejnosti může být změna jeho hodnosti vnímána jako degradace, lze sice přijmout jako

lidsky pochopitelný, z hlediska ústavního práva však není relevantní. Provedená změna není zásahem do osobních práv žalobce, neboť tu není základní lidské právo na osobní projev služební hodnosti vůči veřejnosti, a takový projev zároveň není výrazem lidské důstojnosti či cti jako práv osobního charakteru chráněných Listinou. Protože není dán žádný důvod pro úvahu o neústavnosti příslušných ustanovení zákona o služebním poměru, je městský soud názoru, že návrh na zrušení namítaných předpisů pro neústavnost by u Ústavního soudu neobstál.

Tento rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Uvedl, že rozhodnutím žalovaného se cítí být poškozen na svých právech. Za 33 let služby policisty vždy respektoval veškeré obecně závazné předpisy a zcela legálním služebním postupem, s postupným doplněním vzdělání dosáhl služební hodnostního označení major. Služební postup a udělování hodností v ozbrojeném sboru, který je státem organizován, má nejen význam z pohledu samotné vnitřní organizace policejní složky, ale hodnostní označení je spojováno s určitým společenským postavením jedince a s určitou historickou tradicí. Snížení či odnětí vojenské hodnosti bylo vždy spojeno s kázeňskými či jinými prohřešky a degradací osoby ať již ve smyslu služebního zařazení či ve smyslu společenském. Stěžovatel vždy vykonával své služební povinnosti řádně a dostal se tak na určitý vrchol své služební kariéry. Nyní nevidí důvod, proč by se měl smířit se svojí degradací v očích široké veřejnosti a takovým zásahem do svých osobnostních práv. Aplikace právního předpisu, který je zjevně protiústavní a který svým obsahem působí totožný následek jako v právním řádu tradičně působil trestní zákon, nemůže být akceptována a podle názoru stěžovatele by neměla být akceptovatelná ani soudem. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti žalovaný konstatuje, že 1. 1. 2007 nabytí účinnosti zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Ten zavádí pojmy služební hodnost a hodnostní označení. Podle § 8 citovaného zákona příslušníkovi ve služební hodnosti náleží zákonem přiřazené hodnostní označení, přičemž služební hodnosti „vrchní inspektor“ je přiřazeno hodnostní označení nadpraporčík nebo podporučík. Podle § 218 odst. 1 zákona, hodnost dosažená příslušníkem podle dosavadních právních předpisů zaniká dnem, který předchází dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Dnem nabytí účinnosti tohoto zákona má příslušník nárok na užívání hodnostního označení podle § 8 odst. 1. Ustanovení odst. 1 se nevztahuje na příslušníka, kterého prezident republiky jmenoval nebo povýšil. Zařazení žalobce do služební hodnosti vrchní inspektor a hodnostního označení podporučík tak nelze posuzovat jako degradaci, ale jedná se o postup podle platné právní úpravy. Žalovaný dodal, že od 1. 1. 2007 se možnost uložení trestu ztráty vojenské hodnosti na příslušníky bezpečnostních sborů nevztahuje. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil obsah odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. V dané věci bylo služebními funkcionáři rozhodováno o postavení stěžovatele v souvislosti s nabytím účinnosti nového zákona o služebním poměru od 1. 1. 2007. Žalovaný uvedl ke změně 3. části výroku, že stěžovateli doposud přiznaný zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 zákona o služebním poměru za vykonávání činností ve ztížených a zdravých škodlivých pracovních podmínkách již nelze zachovat, neboť nařízení vlády č. 252/1992 Sb., podle něhož mu tento příplatek byl původně přiznán, bylo od 1. 1. 2007 zrušeno. Podle nové právní úpravy lze příplatek za práci ve ztíženém pracovním prostředí poskytovat podle § 6 nařízení vlády č. 567/2006 Sb. a vzhledem k tomu, že ve služebním zákoně není zmocnění pro odlišnou právní úpravu, lze připustit analogii úpravy v pracovněprávních vztazích. V takovém případě náleží zvláštní příplatek za předpokladu, že existenci podmínek ztíženého prostředí potvrdí orgán hygienické služby. V daném případě se tak nestalo, a proto nejsou splněny podmínky pro přiznání tohoto příplatku. Dále se žalovaný zabýval odvoláním stěžovatele, jehož obsahem byla jediná námitka, podle níž stěžovatel nesouhlasil s částí výroku rozhodnutí pod bodem 4, podle které mu náleží hodnostní označení podporučík. Namítal, že dosud mu náležela služební hodnost majora a tuto změnu pociťuje jako degradaci. Namítal, že spojitost pojmů služební hodnost a hodnostní označení se mu jeví jako účelová k dosažení současného stavu a v tom spatřuje porušení principů Listiny základních práv a svobod. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatele v souladu s § 215 odst. 1 zákona o služebním poměru ustanovil na služební místo vedoucí oddělení, jmenoval jej do služební hodnosti vrchní inspektor a současně jej podle § 116 odst. 1 citovaného zákona a § 3 nařízení vlády č. 104/2005 Sb. zařadil do 6. tarifní třídy. Vycházel z toho, že podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služební místo vyžaduje. V souladu s § 116 odst. 2 citovaného zákona byl vydán nařízením vlády katalog činností v bezpečnostních sborech, kde jsou v části 1.3 stanoveny specifické činnosti pro Polici ČR. Pro 6. tarifní třídu – vrchní inspektor je pod bodem 10 požadována koordinace výkonu činností při střežení a eskortování osob omezených na svobodě v rámci útvaru policie s působností na celém území ČR nebo útvaru policie s územně vymezenou působností vyššího stupně. Po stěžovateli je podle popisu služebního místa požadována nejnáročnější činnost tato: řídí, koordinuje a organizuje činnost oddělení a odpovídá za jeho řádný chod, ochranu utajovaných skutečností, hospodárné využití svěřených prostředků, jejich údržbu a provoz, dodržování předpisů v oblasti materiálového a finančního zabezpečení, ochranu uložených služebních zbraní a střeliva. Z tohoto popisu je zřejmé, že stěžovatel ve služební hodnosti vrchní inspektor koordinuje výkon činností při střežení a eskortování osob omezených na svobodě a zároveň žádá ze stanovených činností nepřesahuje rámec činností stanovených pro 6. tarifní třídu. Podle § 8 odst. 1 zákona o služebním poměru náleží služební hodnosti vrchní inspektor hodnostní označení nadporučík nebo podporučík. Podle § 8 odst. 2 tohoto zákona, jsou-li pro služební hodnost stanovena dvě hodnostní označení, náleží vyšší hodnostní označení vedoucímu příslušníkovi. Protože stěžovatel je vedoucí oddělení, náleží mu vyšší hodnostní označení podporučík. Hodnost dosažená příslušníkem podle předchozího zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníku Policie České republiky, zaniká v souladu s § 218 odst. 1 zákona o služebním poměru dnem, který předchází dni nabytí účinnosti zákona o služebním poměru. Dnem nabytí účinnosti zákona o služebním poměru má příslušník nárok na užívání hodnostního označení podle § 8 odst. 1 tohoto zákona, v případě stěžovatele se tedy jedná o hodnostní označení

podporučík. Žalovaný neshledal porušení principů Listiny základních práv a svobod. Zákonem o služebním poměru byl zrušen systém hodnotí, který vycházel z hodnotí vojenských, a byl zaveden nový systém služební hodnotí, který je výrazem náročnosti a odpovědnosti služebního místa zastávaného příslušníkem.

Stěžovatel výslovně neoznačuje důvod kasační stížnosti. Podle jejího obsahu lze usoudit, že se stěžovatel dovolává kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tedy stěžovatel vytýká Městskému soudu v Praze nesprávné právní posouzení jeho věci.

K trvalým úkolům státu patří zajištění bezpečnosti, ať již vnější či vnitřní – blíže viz kupř. Locke, J.: *Dvě pojednání o vládě*, Praha 1965; Montesquieu, Ch.: *O duchu zákonů*, Dobrá Voda 2003; Rousseau, J. J.: *O společenské smlouvě, neboli O zásadách státního práva*, Dobrá Voda 2002. Je to jeden z důvodů existence státu a je na státu tuto hodnotu zajistit. Na státu také je zvolit k tomu efektivní prostředky, mechanismy a instrumenty. Tradičně stát přistupuje k tomu, že k zajištění bezpečnosti zřizuje a organizuje bezpečnostní sbory. Jedním ze sborů zajišťujících bezpečnost je i policie – v České republice Policie České republiky (dalšími státními institucemi chránícími v naší zemi bezpečnost jsou 1. ozbrojené síly, tj. Armáda České republiky, Vojenská kancelář prezidenta republiky, Hradní stáž; 2. ozbrojené bezpečnostní sbory, tj. vedle policie Celní správa České republiky, Vězeňská služba České republiky, Bezpečností informační služba, Úřad pro zahraniční styky a informace, Vojenská policie a Vojenské zpravodajství; a 3. záchranné sbory, tj. zejména Hasičský záchranný sbor České republiky a další složky zařazené do integrovaného záchranného systému).

Policie České republiky je jednotným ozbrojeným bezpečnostním sborem zřízeným státem – Českou republikou (srov. § 1 zákona č. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky). Podle § 2 citovaného zákona *policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*

Postavení příslušníků bezpečnostních sborů včetně policie upravuje zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů. Z právní úpravy služebního poměru policistů (i ostatních příslušníků bezpečnostních sborů) vyplývá, že vzájemné vztahy účastníků služebního poměru mají veřejnoprávní povahu. Služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým. Vzniká mocenským aktem služebního funkcionáře (rozhodnutí o přijetí) a po celou dobu svého průběhu se výrazně odlišuje od poměru pracovního, který je naopak typickým poměrem soukromoprávním, jehož účastníci mají v zásadě rovné postavení. To se projevuje v právní úpravě služební kázně, možnosti ukládání kázeňských odměn a trestů, omezených možnostech propuštění, úpravě služebního volna, nárocích na dovolenou, zvláštními nároky na skončení služebního poměru a také zvláštními ustanoveními o řízení před služebními funkcionáři. Právní úprava služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru tak musí postihnout zvláštní

povahu zaměstnavatele jako primárního nositele veřejné moci, potřebu pevného začlenění příslušníka do organismu této veřejné moci a účast na jejím výkonu, popřípadě – při výkonu státní správy – i tvorbu vůle státu. Tato potřeba zasahuje tak daleko, že tu nejde jen o modifikaci soukromoprávního pracovního poměru, ale u některých kategorií veřejných a zvláště státních zaměstnanců o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva.

Za organizaci bezpečnostního sboru (včetně policie), za právní úpravu služebního poměru (stanovení práv a povinností, kázeňského odměňování a trestání, hodnostního označování, nároků ze služebního poměru atd.) odpovídá stát. Stát má bezpečnostní sbory organizovat tak, aby mohly optimálně plnit své funkce. Při změně organizace, jež se děje legislativní cestou a která sleduje zlepšení funkčnosti bezpečnostního sboru, stát není – až na určité výjimky – prakticky ničím omezen. Mezi tyto výjimky lze zařadit okolnost, že stát by pochopitelně měl při podstatných změnách v organizaci bezpečnostního sboru, resp. v obsahu služebního poměru šetřit oprávněné zájmy osob – příslušníků ve služebním poměru, jichž se reorganizace dotýká. Především je třeba dbát na to, aby se bez vážného důvodu významně neměnila náplň služební činnosti příslušníka bezpečnostního sboru a aby se bez vážného důvodu významně nezhoršily jeho platové poměry.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzované věci nebyly oprávněné zájmy stěžovatele při reorganizaci Policie České republiky a stanovení změn v postavení jejich příslušníků šetřeny. Mezi takové oprávněné zájmy zdejší soud ve shodě s Městským soudem v Praze nepovažuje za případné zařadit zachování hodnostního označení příslušníka Policie České republiky. Ostatně vzhledem k tomu, že obsah kasační stížnosti se prakticky kryje s obsahem žaloby, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek Městského soudu v Praze a na jeho výtečné, propracované a vyčerpávající odůvodnění, s nímž se plně ztotožňuje.

Zejména mu dává zapravdu v tom, že nový zákon o služebním poměru přinesl nový pojem „hodnostní označení“, jehož účelem je vyjádřit dosaženou služební hodnost ve spojení se zastáváním určitého služebního místa a zdůraznit vazbu na náplň služební činnosti, tj. zohlednit náročnost výkonu práce příslušníka bezpečnostního sboru. Tedy hodnostní označení odráží aktuálně zastávané služební místo (aktuálně vykonávanou služební činnost). Přináší tak nové chápání hodnosti, resp. hodnostního označení ve srovnání s doposud tradičním modelem. Zvýšení či snížení služební hodnosti, resp. hodnostního označení tak odráží pohyb příslušníka v organizační struktuře bezpečnostního sboru (změnu vykonávané služební činnosti). Tímto zcela novým chápáním služební hodnosti, resp. hodnostního označení jsou vyvráceny stěžovatelovy námitky spatřující v udělování hodností společenské postavení jedince a ve snížení hodnosti kázeňské prohřešky a degradací osoby, neboť nová právní úprava s účinností od 1. 1. 2007 a *pro futuro* konstruuje hodnostní označování jinak než bylo doposud v bezpečnostních sborech obvyklé (v podrobnostech viz precizní odůvodnění napadeného rozsudku).

Soud prvního stupně se také náležitě vypořádal s námitkou mířící na to, že snížení, resp. ztráta vojenské hodnosti je trestem podle trestního zákona, že nová právní úprava

je v podstatě paušálně trestněprávního charakteru. Na změnu, kterou přinesl nový zákon o služebním poměru a která spočívá v upuštění od dosavadního významu pojmu hodnost příslušníků bezpečnostních sborů, které vycházely z hodností vojenských, reagoval i trestní zákon a trest ztráty vojenské hodnosti z uvedených důvodů již nelze příslušníkům bezpečnostních sborů uložit.

Ve shodě s Městským soudem v Praze neshledal ani Nejvyšší správní soud ničeho, co by v projednávané věci dosahovalo ústavní dimenze a vyžadovalo přikročit k předložení věci Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení některých ustanovení zákona o služebním poměru. Ostatně nelze přehlédnout ani to, že ačkoli stěžovatel shledává nový zákon o služebním poměru „zjevně *protiústavní*“, neuvádí nic konkrétního, v čem je třeba tuto „protiústavnost“ spatřovat, s kterými konkrétními ustanoveními ústavního pořádku má být předmětná zákonná úprava v rozporu atd.

Uplatněný důvod kasační stížnosti tak zjištěn nebyl, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady vzniklé mu nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2009

JUDr. Dagmar
Nygrínová
předsedkyně senátu